

Τόμος Β'.
ΑΡΙΘΜ. 29.

Συνδρομή, ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου καὶ 1. Ἰουλίου ἐκάστου ἔτους, ἑξαμήνου μόνον
καὶ προπληρωτέα: Πανταχοῦ φράγκ. χρ. 10 ἢ μάρκ. 8.

ΕΤΟΣ Β'.
τῇ 1/13. Μαρτίου 1886.

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΕΙΝΕ ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ;

ὑπὸ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ Δ. ΖΥΓΟΥΡΑ.

Καὶ περὶ οἰκονομίας ἤρχισεν ἐπ' ἐσχάτων νὰ γίνεταί λόγος παρ' ἡμῖν, καὶ ὁ συνήθης θόρυβος ἐπνίξε τὴν σεμνὴν καὶ ἀδύνατον τῆς ἀληθείας φωνήν, καὶ ἡ σφοδρῶς ἐκτραγέσσα ἀργολόγος συζήτησις ἐτελείωσεν ἀνωφελῶς, ὥπως καὶ ἤρχισε. Δὲν δύναμαι ν' ἀρνηθῶ ὅτι ἐν καὶ μόνον στοιχεῖον τῆς ὅλης ἐρίδος ἐξετίμησα, τὴν ἀγάπην δηλ., ἣν ἕκαστος τῶν διαμαχομένων ἐφαίνετο τρέφων πρὸς τὴν οἰκονομίαν. Τὸ αὐτὸ τοῦτο αἰσθημα μοι ὑπαγορεύει τὰς ἐξῆς περὶ τοῦ ζητήματος ἰδέας.

Εἶνε ἀπαραιτητῶς ἀναγκαῖον νὰ γνωρίζωμεν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως, δι' ἣς ἐννοοῦμεν τὴν οἰκονομικὴν τέχνην. Διότι πολλὰ πράγματα εἶνε καλὰ καὶ ἀγαπητὰ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἀγαπῶμεν ἢ ἐπιθυμοῦμεν τὴν κτῆσιν αὐτῶν, ἐνίοτε καὶ ὁμιλοῦμεν μάλιστα περὶ αὐτῶν καὶ εἵμεθα πεπεισμένοι ὅτι ἔχομεν ἤδη γνῶσιν αὐτῶν ἀκεραίαν· καὶ συμβαίνει περιέργως ν' ἀγνοῶμεν αὐτὰ ὅσον καὶ τὴν ἀστρονομίαν. Φοβοῦμαι ἀκόμη, μήπως ἡ ὑπολανθάνουσα αὕτη ἀγνοία ᾔνε τὸ πρῶτιστον καὶ ἀνυπέρβλητον κώλυμα τῆς ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῶν ἐπιδιωκόμενων ἐπιτυχίας. Ὅστις δὲν

ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Β'.

εἶνε σπάταλος δὲν ἔπεται ὅτι εἶνε οἰκονόμος, διότι κατὰ τοιαύτην κατιοῦσαν βαθμολογίαν ὁ γλίσχρος· θὰ ᾔητον ὁ ὑπογραμμός, ὁ τέλειος οἰκονόμος. — Ἀς ὀρίσωμεν τῶρα τὸ θέμα τῆς παρούσης πραγματείας: Πρόκειται νὰ ἐρμηνεύσωμεν τὴν ἐννοίαν τῆς οἰκονομίας· νὰ καταδείξωμεν τὴν χρησιμότητα αὐτῆς ἐν τῇ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ. Τὸ δεύτερον τοῦτο μέρος τοῦ ἡμετέρου ζητήματος θ' ἀποδείξωμεν σαφέστερον μὴ δεινολογοῦντες τὴν ἑλλειψιν πάσης παρ' ἡμῖν οἰκονομικῆς συνειδήσεως.

Εἰς τὴν ὁμιλουμένην ἑλληνικὴν ἢ λέξις οἰκονομία ὅτε μὲν ἐμφαίνει τὴν διὰ μικρῶν μέσων ἐκανοποίησιν τῶν ἀναγκῶν· μας καὶ τότε ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν φειδῶ τῶν ἀρχαίων, ὅτε δὲ ἐκφράζει τὰ τῆς διευθύνσεως τοῦ οἴκου, τοῦθ' ὅπερ καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἐκάλουν οἰκονομίαν. Ὁ ἐπισημονικός ὁμῶς τοῦ πράγματος ὀρίσμος ἔχει οὕτω: „Ἡ οἰκονομία εἶνε ἡ τέχνη, ἡ διδάσκουσα πῶς ὁ οἰκογενειακὸς πλοῦτος παράγεται, πῶς συντηρεῖται καὶ αὐξάνει καὶ πῶς χρησιμοποιεῖται.“ Ὁ οἰκονόμος ἄνθρωπος λοιπὸν πρέπει νὰ ἔχη τὴν ἐκάνοτητα πρὸς πλούτου παραγωγὴν,

ΤΟ ΝΙΝΙ.

Εἰκὼν τοῦ Piglheim.